

efter Kapitelstarten, 200 Rd., med Ubers-tillæg samt paa Landet fri Bolig, i Kjøb-stæderne dertilmod ikke. Dette Lovudkast var her til Forhandling og gik til et Udvalg, fra hvilket det kom tilbage med en ny Tanke med Hensyn til Lønningernes Ansættelser, idet Udvalget havde fundet, at det var naturligt at lade Lønningen for Lærere lige frem blive reguleret efter Lønningen for Lærere, kun saaledes, at det skulde tilstedes Kommunerne at foretage en vis Afkortning i Lærereindernes Løn, hvilken Afkortning efter Udvalgets Forslag skulde gaa indtil $\frac{1}{4}$ af Lærernes Løn, men efter et senere vedtaget Forslag skulde kunne gaa indtil $\frac{1}{3}$ deraf. Om Forstaaelsen af dette af Udvalget stillede Forslag er det nu, at der er opstaaet nogen Meningsforskjellighed. Saaledes som Udvalget havde fremsat Forslaget, og saaledes som Ordføreren paa givne Foranledning under selve Debatten ligesom ogsaa flere af de andre Medlemmer af Udvalget og af dem, der overhovedet deltog i denne Debat i Samlingen 1866—67, forklarede Sagen, skulde det være hele Lønningen, Alt, hvad der overhovedet blev ansat som Bederlag for Skolegjerningen, der skulde kunne afkortes med $\frac{1}{4}$. Det er udtryffeligt udtalt, navnlig af Ordføreren, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Brix), som til Forklaring af, hvorledes denne Afkortning var at forstaa, udtalte sig under 2den Behandling af Sagen i Samlingen 1866—67 — det findes Sp. 2500 i Folkethingstidenden — som følger: „Loven af 1856, § 13 bestemmer, at Halvdelen af Lærerne skulle ansættes med en Løn af 300 Rd., 50 Tønder Byg, Bolig for en gift Lærer og Brændsel, og den anden Halvdel med mindre Løn og Bolig for en ugift Lærer og Brændsel. Dette er Hovedbestemmelsen i § 13. I det man nu siger, at Lærere indrettes paa samme Fod som Lærerne, kun med den Forskjel, at der fradrages $\frac{1}{4}$.” — senere er der som sagt vedtaget $\frac{1}{3}$ — „saa følger det af sig selv, at de omtalte Emolumenter maa beregnes i Penge og ligeledes formindskes med $\frac{1}{4}$; det er vist ofte Tilfældet” — tilføiede han — „at Lærerne saa Bederlag i Penge istedetfor Bolig, hvorved Ordningen bliver saameget lettere. Mig forekommer Afgjørelsen

i den Henseende at være særdeles simpel.” Saaledes blev altsaa det, der vedtoges, her forstaaet ved selve Behandlingen, og den da værende Kirke- og Undervisningsminister tiltraadte Forslaget uden nogensomhelst afvigende Bemærkning med Hensyn til Forstaaelsen. Men nu er der for en halvanden Aar siden paa givne Foranledning kommet en anden Fortolkning igjennem Kirkeministeriet, og denne har vakt et vist Røre hos de forskjellige ansatte Lærere, saaledes at de, der have været ansatte i flere Aar, f. Ex. i Aarhus, og som uden mindste Indvending have modtaget deres Løn efter den tidligere Forklaring, nu ved at blive opmærksomme paa, at Kirkeministeriet fortolker Loven noget anderledes, end den var kommen og ville have Sagen ordnet paa en anden Maade, idet de nemlig sige: Efter Kirkeministeriets Forklaring skal denne Afkortning med $\frac{1}{3}$ kun angaa det egentlige Vengevederlag, hvormod den ikke angaar Bederlaget for Emolumenter af Bolig og Brændsel. Dette har som sagt givet Anledning til, at jeg ønsker at stille en Forespørgsel til den nu værende Kirke- og Undervisningsminister, om han fastholder den Fortolkning, som — jeg kan ikke se rettere — staar i Strid med den naturlige Mening af selve Ordene, men som jeg i hvert Fald bestemt maa paastaar i fuldstændig Strid med, hvad det har været Meningen her i Thinget at vedtage, og navnlig staar i Strid med, hvad der fra det Udvalgs Side, der selv har opfundet denne Lønningemaade, fik et Udtryk gjennem dets Ordfører. Hvorvel denne Sag jo med Hensyn til selve de Beløb, der er Tale om, ikke er af saa overordentlig stor Betydning, saa betragter jeg den dog som havende nogen Betydning, fordi netop disse ministerielle Fortolkninger af Loven altid have en vis Betydning rundt omkring i Landet, idet de til en vis Grad betragtes som Domsafgjørelser ligeoverfor de Spørgsmaal, som man nødig vil gaa til Domstolene med. Men saa forekommer det mig naturligt, at den Fortolkning, som Ministeriet i saa Henseende giver som en Veiledning for Autoriteterne, bør tage fortrinligt Hensyn til, hvad der har været Meningen, dengang Loven blev vedtaget, en Mening, der maatte kan